

UNIVERSITATEA DE VEST DIN TIMISOARA

**Doctor Honoris Causa
Artis**

ACTOR

Compania de Teatru "BELDOR"

Cuvânt
la deschiderea ceremoniei de acordare a titlului de
Doctor Honoris Causa Artis
al Universității de Vest din Timișoara
Domnului
FLORIN PIERVIC

Onorată și onorantă audiență,

Stimați și dragi invitați,

Dragi colegi, dragi studenți,

Distinse Domnule FLORIN PIERVIC,

Comunitatea Academică a Universității de Vest din Timișoara fiind permanent preocupată să aibă alături valori incontestabile din toate domeniile de excelență, se bucură astăzi și este onorată de prezența în rândurile sale a uneia dintre cele mai complexe personalități a lumii artistice din România, reprezentată de către Maestrul Florin Piersic.

Titlul onorific conferit astăzi, **DOCTOR HONORIS CAUSA ARTIS**, reprezintă modalitatea prin care Universitatea de Vest din Timișoara, recunoaște public și pe deplin meritele dovedite în întreaga sa carieră artistică, și pe care Actorul Florin Piersic, o începe în anul 1957 când devine absolvent al Institutului de Artă Teatrală și Cinematografică, clasa Doamnei Marietta Sadova, a Maestrului Marcel Anghelescu, asistenți fiindu-i actorii de excepție Natalia Arsene și Maestrul Ion Lucian.

Când începi să vorbești despre Florin Piersic, dintr-o dată constăți că te aflii într-o mare dificultate. Nu pentru că nu-l cunoști... ci mai degrabă constăți că nu știi de unde să începi și cu ce să începi mai întâi, pentru că ori de unde începi, îți dai seama că multitudinea de cuvinte parcă nu sunt suficiente pentru a transmite afecțiunea, respectul, dragostea și tot ceea ce simțim pentru el.

În cei 57 de ani de activitate, prin intermediul zecilor de rolurilor jucate în filme (*46 de filme*) și piese de teatru a reușit să transmită publicului minunate senzații și emoții, a reușit să fie ca o carte deschisă în care sufletul Maestrului a fost întotdeauna actorul principal al vieții.

Comedii sau drame, emisiuni de divertisment sau talk-show-uri, actorul Florin Piersic a știut întotdeauna să se identifice cu personajele, arătându-și respectul față de sine, față de personaje interpretate, față de public și față de cei care i-au încredințat zecile de roluri.

Pentru toate acestea actorul societar al Teatrului Național I.L. Caragiale din București, este răsplătit printr-un număr impresionant de distincții și medalii precum: *cetățean de onoare* al mai multor orașe românești, *cetățean de onoare al orașului Nazareth din Israel*, *Ordinul "Steaua României în grad de Cavaler"*, medalia Guvernamentală a Ierusalimului, premiului special al UNITER, titlul de *Cel mai bun actor* în manifestarea intitulată "Zece pentru România", premiul ACIN pentru *Cel mai bun rol* "Mărgelatu' " din "Drumul Oaselor", și multe altele.

Nu știu câți dintre noi știm că Actorul Florin Piersic, deține recordul de reprezentații teatrale cu piesa "Oameni și Soareci" în regia Maestrului Alexandru Finti, rolul Lennie, **jucat de 1320 de ori** în țară și străinătate.

Nu-i așa că nu știi de unde să începi să vorbești despre personalitatea Omului Florin Piersic ?

Stimate Domnule Florin Piersic,

Universitatea de Vest din Timișoara, întreaga noastră comunitate academică, se simte deosebit de onorată de prezența Dumneavoastră aici, mai ales că aceasta este parte a evenimentelor care marchează un moment istoric în viața instituției noastre, împlinirea a 70 de ani de existență.

Prin acordarea onorantului titlu de **Doctor Honoris Causa Artis**, Universitatea de Vest din Timișoara recunoaște public meritele excepționale în ale artei, prestigiul și contribuțiile majore aduse României dincolo de granițele ei.

Octavian Paler spunea: "*Cine are capacitatea de a se îndrăgosti, poate avea mereu încredere în iubire și în valoarea omului de care s-a îndrăgostit*". Da Excelență, pentru că sunteți mereu îndrăgostit de oameni, de valori, de țară și pentru că aveți încredere în iubire, Vă iubim și suntem îndrăgostiți de ceea ce ați reușit să ne dăruiti, de ceea ce ați reușit să schimbați în noi, de amintirile pe care ni le treziți, de zâmbetul dumneavoastră, de tristețea trăită, de căldura, noblețea și modestia sufletului, într-un cuvânt suntem îndrăgostiți de Omul Florin Piersic.

Vă urez multă sănătate și putere de muncă pentru a continua cu aceeași pasiune să jucați deci să trăiți. La mulți ani!

Prof. univ. dr. Marilen-Gabriel PIRTEA

Rectorul Universității de Vest din Timișoara

LAUDATIO

In honorem domini

FLORIN PIERIC

Onorată și onorantă audiență,

Stimați invitați,

Dragi colege, colegi, dragi studenți,

Distinse domnule Florin PIERIC,

Este o onoare deosebită prezentarea unei *Laudatio* cu referințe directe la personalitatea marcantă a maestrului Florin Piersic în peisajul cultural românesc, susținută de meritele sale incontestabile ca actor de teatru și film, de impresionanta carieră artistică longevivă, cuprinzând peste cincizeci și șapte de ani de activitate continuă. Inegalabila carieră artistică este dublată de vitalitatea, dezinvoltura și exuberanța de care dă dovadă, onorând nenumărate invitații de a participa la manifestări culturale și artistice de pe întregul teritoriu al României și de peste hotare, pe lângă apariții mediatice nenumărate care denotă importanța pe care o are Florin Piersic în conștiința publicului. În acest sens trebuie să apreciem dragostea și respectul nemărginit ale artistului față de profesie și, implicit, față de public, după cum însuși mărturisește: „Fericirea mea este profesia mea, cea care mi-a dăruit afecțiunea publicului. 'Băile' mele de mulțime, fie că sunt pe o scenă de teatru sau pe un peron de gară, sunt în apele curate ale sincerității și afecțiunii reciproce. [...] Oamenii mă ajută să rămân tânăr. Mă încarc cu dragostea și iubirea oamenilor de pe stradă, care mă opresc, mă salută și vor să facă poze cu mine. Mă simt bine printre oameni și îmi iau energia de la ei.”.

Când se rostește numele Maestrului Florin Piersic este necesară o pauză, pentru că nu se știe cum poate fi cuprins în cuvinte tot ceea ce înseamnă acest mare actor – talent, carismă, carieră impresionantă, temperament, sensibilitate, putere, energie, dragoste de artă și de oameni. Deși nu agreează folosirea termenului de „maestru” în ceea ce-l privește, considerând că doar Alexandru Finți – pe care-l socotește părintele său spiritual -, Grigore Vasiliu Birlic, George

Calboreanu, Radu beligan pot fi numiți astfel, utilizarea acestui termen se impune din rațiuni temeinice.

Astăzi, 24 noiembrie 2014, ne bucurăm și suntem onorați, Maestre Florin Piersic, de a vă acorda titlul de **DOCTOR HONORIS CAUSA ARTIS** al Universității de Vest din Timișoara.

Parcursul CV-ului și lista repertoriului extrem de vast al lui Florin Piersic convinge prin volumul impresionant de roluri memorabile interpretate în comedii, tragedii, filme istorice, apariții pe micul și pe marele ecran, talk-show-uri, emisiuni proprii moderate de carismaticul și celebrul actor și entertainer. De către specialiști, artistul este considerat „omul spectacol”, cel care încântă publicul prin harul deosebit de care dă dovadă atunci când povestește întâmplări memorabile din cariera sa. Un magician al cuvântului, un actor dăruit ARTEI, o personalitate cuceritoare pentru care actoria este menirea în viață, muncind cu abnegație, pasiune, dăruire și entuziasm. Are darul generozității, arta povestirii și dăruiește bucurie celor cu care interacționează, cu dorința de a le transmite căldură sufletească, de a le descreți frunțile.

Florin Piersic, născut în 27 ianuarie 1936 la Cluj, în familia medicului veterinar bucovinean Ștefan Piersic, a absolvit Liceul de băieți Nr. 3 din Cluj (fostul Seminar Pedagogic), iar apoi Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică din București (IATC, astăzi UNATC), clasa Doamnei Marietta Sadova, a Maestrului Marcel Anghelescu, asistenți fiindu-i actorii de excepție Natalia Arsene și Maestrul Ion Lucian. I-a avut colegi de generație pe Leopoldina Bălănuță, Geta Angheluța, Ioana Bulcă, Ica Matache, Lucia Mara, Dumitru Furdui, Cosma Brașoveanu, Gheorghe Popovici Poenaru, Liviu Crăciun, Radu Voicescu, Anatolie Spânu și alții. În anul 1957 și-a dat examenul de stat, de absolvire a IATC-ului cu roluri care au rămas în istoria institutului de teatru: *Peer Gynt*, *Vicleniile lui Scapin*, *Orologiul Kremlinului*, *Copacii mor în picioare*, *Invazia*.

A debutat pe scena Teatrului Național „Ion Luca Caragiale” din București cu rolul principal Richard Dudgeon din piesa *Discipolul Diavolului* de Bernard Shaw, în regia lui Alexandru Finți. În același timp a interpretat rolul Alexei din piesa *Tragedia Optimistă* de Visnevschi în regia lui Vlad Mugur.

Dezinvolt, exuberant, dar și cu mari disponibilități pentru jocul interiorizat, a creat numeroase roluri de june-prim, apoi roluri de compoziție, atât în comedii cât și în drame. Fascinat de scenă, Florin Piersic, a dovedit că este capabil să joace cele mai diverse partituri, cu o poftă de muncă pantagruelică. Astfel a interpretat de-a lungul anilor zeci de roluri memorabile pe scena Naționalului bucureștean, în texte ca *Din jale se întrupează Electra*, *Dulcea pasăre a Tinereții*, *Năpasta*, *Orfeu în infern*, *Apus de soare*, *Un fluture pe lampă*, *Act venețian*, *Richard al III-lea*, *Coana Chirița*, *Zbor deasupra unui cuib de cuci*, *Gaițele*, *Idiotul*, *Logodnicele aterizează la Paris*, *Cartea lui Ioviță*, *Străini în noapte*. Recordul de reprezentații teatrale îl deține *Oameni și Șoareci* de John Steinbeck, în regia Maestrului Alexandru Finți, cu rolul Lennie interpretat magistral, un rol de compoziție cu o schimbare majoră de registru, pe care l-a jucat de o mie trei

sute douăzeci de ori în țară și străinătate. Rolul Mișkin din *Idiotul* după romanul lui Dostoievski este cel pe care-l consideră crucial pentru cariera sa ca actor de teatru, cel care l-a marcat profund și care a însemnat o cotitură în viața sa artistică, dând alte dimensiuni partiturilor care i-au urmat. Nenumăratele roluri i-au dat șansa de a participa în turnee pe scenele lumii – Ungaria, Iugoslavia, Austria, Israel, Bulgaria, Franța, Italia, Anglia, SUA, Suedia, Danemarca, Germania, Canada, Belgia, lăsând o amprentă de neegalat asupra publicului.

Florin Piersic, unul dintre cei mai iubiți actori din România, a decis să joace în 20 octombrie 2014, aici, la Timișoara, reprezentația cu numărul 1000 a unuiu dintre cele mai longevive spectacole postdecembriste: *Străini în noapte*, piesa lui Eric Assous, regizată de Radu Beligan, evoluând pe scena Operei Naționale Române din Timișoara alături de actrița Medeea Marinescu, partenera sa de scenă în acest spectacol care s-a jucat în urbea noastră pentru a 25-a oară.

Celebritatea și popularitatea actorului au venit nu doar din rolurile de pe scenă, ci și din cele de pe marele sau micul ecran, el având o bogată activitate în cinematografie, unde a jucat în peste 55 de filme. Florin Piersic este unul dintre „monștrii sacri” ai cinematografiei românești. Dacă pornim de la etimologia cuvântului „monstru” care înseamnă „ființă mitologică”, iar figurativ se referă la ceva extraordinar, neobișnuit și cumulăm cu termenul „sacru”, cel care ne trimite la sensul de vocație, sfințenie, iar figurativ se referă la cel care inspiră sentimente de venerație, avem sintagma ideală pentru ceea ce dorește să exprime această expresie, des folosită în relație cu artiști de excepție. Deci, Florin Piersic este un „monstru sacru” în adevăratul sens al expresiei, atât în lumea teatrului cât și în cinematografie, cel care a colaborat cu regizori celebri și a fost partener cu mulți actori din generația de aur a teatrului și filmului românesc, el însuși aparținând acestei generații.

Debutul în film s-a produs cu *Ciulinii Bărganului* (1957), interpretând rolul lui Tănase. Și-a evidențiat talentul în *Neamul Șoimăreștilor* (1965) regizat de Mircea Drăgan, apoi în filmul care l-a făcut foarte cunoscut — *De-aș fi Harap Alb* (1965), regizat de Ion Popescu-Gopo. Printre filmele de lungmetraj în care marele actor a interpretat roluri cu diferite valențe — de la film de acțiune ori film istoric, la comedie sau film muzical — se numără *Celebrul 702* (1961), *Răscoala* (1965), *Tunelul* (1966), *șapte băieți și o ștrengăriță* (1967), *Columna* (1968), *Mihai Viteazul* (1971), *Aventuri la Marea Neagră* (1972), *Explozia* (1973), *Frații Jderi* (1974), *Un August în flăcări* (1974), *Ștefan cel Mare — Vaslui 1475* (1975), *Elixirul tinereții* (1975), *Pintea* (1976), *Cuibul salamandrelor* (1976), *Eu, tu și... Ovidiu* (1978), *Regăsire* (1977), *Drumul oaselor* (1980), *Trandafirul galben* (1982), *O lebdă iarna* (1983), *Rămășagul* (1985), *În fiecare zi mi-e dor de tine* (1988), *Donau, Duna, Dunaj, Dunav, Dunărea* (2003), *Fix alert* (2004), *Eminescu versus Eminem* (2005).

Rolurile sale celebre din filme rămân cele de haiduci – Anghel Șaptecai sau Grigore Pintea –, dar rolul cel mai cunoscut și îndrăgit, cu care aproape s-a confundat în conștiința

publicului, este Mărgelatu, distins în 1985 ACIN pentru „Cel mai bun rol” – care face parte din seria filmelor regizate de Doru Năstase și Gheorghe Vitanidis.

De remarcat faptul că în cariera sa Florin Piersic a jucat în diverse co-producții alături de actori străini celebri – *Stancay Istvan*, *Ernei Bella*, *Zsuzsa Liska* (Ungaria), *Silvia Suniovsky* (Cehia), *Isabelle Adjani*, *Jean Marais*, *Guy Bedos*, *Phillipe Lemaire*, *Sydney Chaplin*, *Marilu Tolo* (Franța), *Antonella Lualdi*, *Franco Interlenghi*, *Alberto Sordi*, *Paula Senatore*, *Amedeo Nazzari* (Italia), *Richard Johnson* (Anglia), *Woody Strud*, *Laurance Harvey*, *Orson Welles*, *Ray Milland* (SUA), *Lev Prigunov*, *Valentina Maleavina*, *Iuri Loktev* (Rusia), *Frederich Diez* (Germania) și alții.

Televiziunea l-a adus pe popularul artist Florin Piersic în casele oamenilor, prezentându-l în spectacole de teatru tv sau în filme, în numeroase emisiuni de divertisment, în care a demonstrat că poate cânta la fel de bine cum joacă. După ce a interpretat rolul Zmeului în filmul muzical *Rămășagul*, regizat de Ion Popescu Gopo, a fost personajul principal în musicalul *Corina* de Edmond Deda (după *Jocul de-a vacanța* de Mihail Sebastian), în ambele având-o parteneră pe Angela Similea, cu care a înregistrat în duet o piesă foarte cunoscută în anii '80 – „Nufărul alb”. Florin Piersic a mai răspuns invitației lansate de Ovidiu Komornyik de a înregistra la casa de discuri a acestuia un album de autor – *Hoinărind printre amintiri* – care cuprinde 10 piese compuse de Dan Iagnov, iar în decembrie 2006 artistul și-a lansat la Cluj-Napoca DVD-ul *Omul cu 100 de chipuri*, cu înregistrări și un interviu realizat de TVR Media. Marele actor Florin Piersic a mai debutat, la vârsta de 70 de ani, într-un gen aflat la început de drum în România, și anume telenovela. Apariția sa inițială în două dintre episoadele telenovelei *Lacrimi de iubire* a crescut ratingul acesteia și astfel scenaristul s-a văzut nevoit să inventeze un rol în care să apară din nou Florin Piersic.

Dacă ar fi pus în situația să aleagă rolul care i-a fost cel mai drag, în cei peste 57 de ani de carieră, i-ar fi destul de greu, după cum mărturisește artistul: „Îmi sunt dragi toate personajele pe care le-am interpretat, în film, în teatru, participă din mine, jertfă provizorie și singurul mijloc de a-ți apropia veșnicia clipei. Oamenii îmbătrânesc odată cu peliculele de film și când te vezi mai tânăr cu 30-40 de ani știi să-ți acorzi locul și valoarea pe care le meriți. [...] Haiduc, oțelar, rege, aviator, ofițer, inginer, țăran, medic, muncitor, etc., etc., am fost de toate în măsura în care a trebuit să aleg din copac (la mine... piersicul) creanga înflorită!”.

În momentul de față se consideră un om împlinit atât în carieră, cât și în familie, având și un fiu, Florin Piersic junior, care l-a moștenit în ceea ce privește cariera artistică.

Actor societar al Teatrului Național „Ion Luca Caragiale” din București, al Teatrului Național din Cluj, cetățean de onoare al mai multor orașe românești, cetățean de onoare al orașului Nazareth din Israel, prezent și premiat la diverse festivaluri naționale și internaționale de film alături de mari vedete al ecranului, deținător al Ordinului „Steaua României în grad de Cavaler”, al medaliei Guvernamentale a Ierusalimului, al premiului special al UNITER în anul

2006, al titlului de „Cel mai bun actor” în manifestarea „Zece pentru România” și al multor altor premii care sunt dovada incontestabilă a meritelor acestui gigant al culturii românești, a cărui prezență în comunitatea academică a Universității de Vest din Timișoara reprezintă un mare câștig și totodată un model de activitate artistică exemplară.

„Ursitoarele au avut grijă de mine. Mi-au lăsat în leagăn dragul de viață și bucuria de a trăi, iar timpul nu-mi poate atinge zâmbetul, nici de pe chip, nici din suflet, în timp ce tristețea, sosită în scurte escale în vizite de lucru, își ia repede tălpășița, plictisită de lipsa colaborării mele. [...] Cred că am devenit Florin Piersic datorită dragostei mele pentru oameni și respectului pentru profesia aleasă. Lecția iubirii și a omeniei am învățat-o mai întâi de acasă, de la părinți, din familie, iar iubirea pentru teatru n-a intrat în viața mea personală ca o străină. Avea 'cheia casei'. Astăzi zilele mele curg printre repetiții, spectacole, filmări, drumuri prin țară și reîntoarcerea acasă, bucuria serilor petrecute cu cei dragi în micul meu univers, unde sunt împărat, unde sunt iubit, pentru că am puterea — și acasă, și pe scenă, și în fața camerelor de filmat — să fac oamenii să zâmbească, să se simtă iubiți”, recunoaște artistul Florin Piersic într-un interviu.

Actor real, actor ideal, actor fantastic – Florin Piersic este artistul cu har care, indiferent că interpretează roluri de mare emoție intelectuală, fie jonglând cuvintele asemenea unui mare iluzionist în poveștile sale savuros depănate, cunoaște răsplata binecuvinită de-a lungul întregii sale cariere, admirația și dragostea publicului, aprecierea colegilor de breaslă. Actorul este, de fapt, după cum afirmă artistul emerit – „proiecția sufletească a dorului neconținut de FERICIRE, cel care împarte hrană spirituală pe scenă fără de care nu se poate trăi.” FERICIRE, BUCURIE și SPERANȚĂ sunt cuvinte cheie îndrăgite, cuvinte reper, izvor de energie creatoare și putere de muncă ale marelui ACTOR care iubește cu pasiune VIAȚA.

„Iubesc teatrul, care este arta de a povesti opozițiile. Teatrul te învață să-l cunoști și să-l iubești pe celălalt.” Această afirmație a Maestrului Radu Beligan, cel mai longeviv actor contemporan din România, considerat de Florin Piersic un adevărat model demn de urmat, este întregită de o concluzie impresionantă: „Florin Piersic este cel mai frumos cadou pe care l-a făcut Dumnezeu poporului român.”

Distinse domnule Florin Piersic,

Comunitatea academică a Universității de Vest din Timișoara se simte onorată de prezența dumneavoastră, iar titlul pe care urmează să îl confere domniei voastre vine să sublinieze o activitate exemplară pentru viața culturală din România, și prin urmare pentru fiecare dintre noi, motiv pentru care vă urăm în numele tuturor colegilor multă sănătate și energie creativă pentru a continua cu aceeași abnegație și pasiune activitatea artistică remarcabilă de până acum.

Comisia de evaluare și de elaborare a Laudatio

Președinte:

Prof. univ. dr. Marilen Gabriel Pirtea – *Rectorul Universității de Vest din Timișoara*

Membri:

1. Prof. univ. dr. Alexandru Buglea – *Președintele Senatului Universității de Vest din Timișoara*
2. Prof. univ. dr. Adrian Titieni – *Rectorul Universității Naționale de Artă Teatrală și Cinematografică „Ion Luca Caragiale”*
3. Prof. univ. dr. Violeta Zonte – *Decan Facultatea de Muzică și Teatru*
4. Academician Prof. dr. Emil Răzvan Theodorescu – *membru al Academiei Române*
5. Maestrul Radu Beligan – *Membru fondator compania de Teatru BELDOR, Președinte onorific al Asociației Internaționale de Teatru*
6. Prof.univ.dr.Constantin Parascan – *Universitatea “Vasile Alexandri” Bacău, Membru al Uniunii Scriitorilor din România și al COPYRO*
7. Cornel Udrea – *Scriitor*
8. Adi Cristi – *Jurnalist “Ziarul 24 de ore” din Iași*
9. Prof. univ. dr. Eleonora Ringler Pascu – *Univeritatea de vest din Timișoara*

MESAJE

În onoarea Actorului Florin Piersic

“Florin Piersic, cel mai frumos cadou pe care l-a făcut Dumnezeu poporului român”

Despre Florin Piersic nu se poate vorbi doar ca despre un actor. El este mult mai mult decât unul din cei mai extraordinari artiști pe care i-a dat acest popor. Și nu numai atât. El este un mare român, iubit și venerat de toți românii, un om generos și neobosit în dragostea lui pentru semenii, în respectul lui pentru valorile acestui neam.

În lunga mea viață, nu am întâlnit alt om care să merite mai mult iubirea și tandrețea noastră. Am sentimentul că ne poartă noroc tuturor, ca la adăpostul căldurii inimii lui ne putem gândi cu speranța la viitor.

Să trăiești mulți, mulți ani, dragul meu Florin, fiindcă avem nevoie de tine. Te vom hrăni neîncetat cu iubirea și admirația noastră.

Radu Beligan

Florin Piersic: un vulcan în serviciul Thaliei

Universitatea de Vest din Timișoara, o prestigioasă școală superioară aproape de sufletul meu, a ales bine: Florin Piersic – Doctor Honoris Causa. Un mare actor, care pe scenele teatrelor, pe ecrane a făcut și face istorie.

Florin Piersic a ajuns în punctul culminant al unei cariere strălucite în serviciul Thaliei. De-a lungul unei vieți dăruite teatrului, a compus roluri antologice, avându-i parteneri pe mulți dintre cei mai străluciți exponenți ai teatrului românesc, numele lui apărând în distribuții de răsunet, sub bagheta unor regizori uriași. Totodată, a jucat în filme de referință, de asemenea în garnituri de aur, fiind unul dintre cei mai iubiți actori din galeria cinematografilei naționale.

A avut șansa să învețe actoria de la mari profesori, care l-au ajutat să desăvârșească o personalitate artistică de excepție. Este însă meritul lui – un mare actor înzestrat de Dumnezeu cu un talent vulcanic – că a reușit să valorifice în folosul propriu – și al publicului! – această șansă. Felicitându-l pe Florin Piersic, pentru cununa de Doctor Honoris Causa al Universității de Vest din Timișoara, exprim convingerea mea – deformație de profesor! – că această dublă sărbătoare, a îndrăgitului actor și a Alma Mater ce-i acordă suprema ei distincție, constituie un eveniment-lecție despre cum se construiește o mare carieră. Tânăra generație are nevoie de astfel de modele.

Academician Mugur Isărescu

Un român frumos și expansiv, un intelectual rasat pe scena de teatru și în pelicula cinematografică, un "causeur" imbatabil și un patriot dintr-o rasă pe cale de extincție, într-o românită mândru proclamată și integral reprezentată, artistul, cetățeanul și prietenul Florin Piersic onorează orice universitate. Pe aceea timișoreană cu asupra de măsură, căci un oraș românesc atât de european precum cel de pe Bega merită un "doctor honoris causa" atât de român și atât de european precum de toți îndrăgitul Mărgelatu.

Cu solidaritate intelectuală și- de acum – academică, îl salut pe Florin Piersic.

Academician Răzvan Theodorescu

Nu știu alții cum sunt..., dar eu, când mă gândesc la locul nașterii celui mai ales și iubit dintre toți actorii neamului românesc, la leagănul dintâi al Corlatei, la Sfânta Mamă care l-a plămădit din toate dorurile neamului, trecând în Pruncul Fecior înfloririle visului și sufletului ei dintâi, să-i fie pavăză și lumină, la bunul și protectorul său Tată, la binecuvântarea de a primi botezul lui Harap Alb încă din pragul drumului său fără pereche, la norocul sorocit mie de a fi primit, pe podul fermecat din Poveste, din Împărăția lui Creangă în Împărăția Lui, a Piersicului atins de geniu..., veci îmi saltă inima de bucurie...

Și Doamne, frumos era pe-atunci... și mai apoi și mai și, că toate i-au mers după plac de parcă era toată lumea a lui!

Hărăzitu-i-au ursitoarele, uimite și ele, de făloșenia și frumusețea pruncului, viață fără pereche... spre-a înminuna și înflori Lumea, spre bucuria și mândria părinților săi și a întregii suflări a neamului său..., și i-au venit să trăiască numai între oameni aleși și să crească și să înflorească precum doar în povești se-ntâmplă.

Și arătat-u-s-a harnic și priceput cum nu se mai află la treburile vieții, mai cu seamă cele actricești și omenești, iar calea i-a fost bătută cu Iubire și Noroc, cu Dragoste și Nemurire...

Și-așa încet și sigur, cu jertfă și bucurie, și-a crescut Statuia sa de Lumină, pășind din an în an, din treaptă în treaptă, urcând Golgotă după Golgotă în Pantheonul Culturii Române și mai cu seamă în Pantheonul Sufletului oamenilor de pe Pământul Sfânt al României.

Uimit de cum a putut aduna Dumnezeu doar într-un singur OM atâtea daruri..., cred că Florin Piersic merită onoarea de a fi declarat: Doctor de Suflete, de Iubire, de Arte dramatice, de Viață, de Eternitatea și Nemurirea neamului său, așa încât: Onoare Senatului Universității de Vest, Timișoarei, Banatului de a-i oferi lui Florin Piersic titlul de DOCTOR HONORIS CAUSA.

Prof. univ. dr. Constantin Parascan

Un altfel de Laudatio

Între cele două maluri ale preocupărilor mele profesionale, radioul și televiziunea, de peste 40 de ani curge și un râu ce a ajuns fluviu, pe numele său Florin Piersic, o apă a vieții, ce poartă, pe undele sale, bărci cu dragoste și cântece despre viitorul trecutului, fiindcă omul acesta, dincolo de aparențe, zile și munci, este și rămâne devotat omului, spectatorului, căruia i se dedică trup și suflet, se consumă aproape seară de seară pentru a-i oferi oglinda în care să se vadă, să se recunoască și să știe încotro să o ia. Florin Piersic este omul care își ține promisiunea, în primul rând față de sine însuși, din clipa când a devenit actor, nu neapărat prin patalamaua oficială, ci prin vocația cu care a construit zeci de roluri de film și de teatru în radio și televiziune, lăsându-ne deja o moștenire ce trebuie valorificată atâta timp cât autorul lor se află în viață.

A venit vremea să ne apreciem public valorile, marii oameni ai neamului, pentru că altcineva nu o să o facă sau, dacă o va face, va încerca să distorsioneze adevărurile care ne aparțin și lucrul acesta este de nepermis.

De aceea, orice recunoaștere a acestor valori, printre care se numără și Florin Piersic, nu este altceva decât un semn că ne-am asumat normalitatea și că ea devine, un cod moral al existenței noastre.

Cornel Udrea

„Ursitoarele au avut grijă de mine. Mi-au lăsat în leagăn dragul de viață și bucuria de a trăi, iar timpul nu-mi poate atinge zâmbetul, nici de pe chip, nici din suflet, în timp ce tristețea sosită în scurte escale în vizite de lucru își ia repede tălpășița, plătisită de lipsa colaborării mele.”

Florin Piersic

Florin Piersic, pur și simplu iubit de Romfilatelia

Într-o lume în care cultivarea adevăratelor valori umane devine o întâmplare și o aventură, am primit cu bucurie și emoție evenimentele și proiectele filatelice dedicate simbolurilor naționale din domeniul cultural-artistic, incluzând și nume îndrăgite de actori ai scenei și ecranului românesc.

Cuvintele noastre sunt sărace față de impactul emoțional pe care l-a produs inițiativa Romfilatelia de a cinsti imaginea actorilor români prin intermediul timbrelor și plicurilor ce transmit mesajele noastre, ale tuturor, în întreaga lume.

Acest mod unic de prezentare a actorilor sfidează UITAREA – principalul inamic al cultivării și păstrării artei noastre, al trecerii atât de scurte prin scenă și nu ne dorim decât să ne mai putem bucura de aceste gesturi de dragoste și recunoștință, cât încă suntem în viață și contribuim așa cum ne pricepem mai bine la înfrumusețarea lumii.

Astfel, Romfilatelia i-a dedicat marelui actor Florin Piersic, un întreg poștal în anul 2006, un plic special ocazional în anul 2012, iar în continuarea seriei de emisiuni de mărci poștale „Mari actori români contemporani” inițiate în anul 2006, a fost lansată la data de 1 martie 2014, emisiunea „Stele de aur ale scenei și ecranului” din care face parte și îndrăgitul actor. Emisiunea valorifică mari actori naționali considerați a fi pe drept cuvânt, *generația de aur a teatrului și filmului românesc*, eveniment ce coincide în mod plăcut cu aniversarea unui deceniu de existență a Romfilatelia.

Florin Piersic este unul dintre „monștrii sacri” ai cinematografului românesc, fiind probabil cel mai iubit actor din România și lipindu-se de sufletele noastre *ca marca de scrisoare*, un valoros simbol și veritabil ambasador și de ce nu, un brand național.

Romfilatelia îi adresează sincere felicitări pentru titlul *Doctor Honoris Causa* acordat de Universitatea de Vest din Timișoara, îi mulțumește pentru rolurile memorabile interpretate pe marele sau micul ecran și promite că, în misiunea sa de promotor al valorilor naționale, va continua să îi fie alături în toate momentele frumoase ale carierei sale.

Cristina Popescu, Director General Romfilatelia

Florin Piersic, pur și simplu iubit de

romfilatelia

Doctor Honoris Causa FLORIN PIERSIC

Florin Piersic se împlinește astăzi rotund, ca o piersică în pârg, cu acest titlu de *Doctor Honoris Causa*, doctor ”datorită meritelor”. Nu cred că în fața noastră există cineva care ar crede că Florin Piersic, cu acest prilej, va primi un stetoscop și dreptul de a ne prescrie algocalmin sau antinevralgic.

Dincolo de umorul involuntar pe care îl poate crea situația în sine, aceasta poate fi și credibilă. Poate fi și adevărată. Titlul de *Doctor Honoris Causa* îi dă dreptul Marelui Actor să ne trimită la culcare, să ne pună ventuze, să ne ceară să scoatem limba, pentru a ne privi *roșul din gât*, căci roșul din obrajii femeilor ajunse în fața lui este o altfel de culoare, de mângâiat.

De fapt, Florin Piersic dintotdeauna a făcut acest lucru cu noi. A primit un dar divin pe care nu a ezitat să-l folosească întru bucuria noastră, întru desfătarea spiritului cu plăcerea de a *rămâne cu gura căscată* atunci când Actorul vorbește, tace, râde, moare, renaște.

Actorul are acest privilegiu sau uneori acest blestem de a fi și ceea ce nu a fost sau nu va fi niciodată.

Indiferent de ce vârstă avem noi, privitorii, suntem copiii Actorului. El ne duce de mână sau în brațe peste punțile, viaductele, piscurile rolurilor devenite astăzi nemuritoare.

Actorul, dacă ar trebui să fie răsplătit cu toate titlurile de *doctor honoris causa* din lume, ar rămâne foarte sărac. Marea bogăție îi este *pusă la picioare* cu ajutorul *aplauzelor la scenă deschisă*. Aceasta este averea lui, răsplata lui. Cu toate acestea un titlu de *doctor honoris causa* primit de *haiducul lui șapte cai*, de cel mai mare mâncător de semințe, supranumit Mărgelatu, îl înalță pe Florin Piersic și în zona elitistă, din cea mai dinamică parte a culturii.

Scriitorul naște lumi noi, muzicianul ne zidește în sunete dumnezeiești, în timp ce Actorul ne ține de mână și ne poartă în această lume fantastică a poveștii. Nu voi greși dacă voi spune că de aproape opt decenii Florin Piersic ne poartă de mână prin poveștile lumii, în stilul său caracteristic de ciocoflender, de Actor viu, credibil, deschis tuturor celor care, cu un gest firesc pun mâna pe el, desprinzându-se parcă din psalmii arghezieni, șoptindu-i: ”Vreau să te pipăi și să urlu”.

Succesul lui Florin Piersic este de fapt modul său firesc de viață. Nu știi când vorbește despre el, despre noi, când dialoghează cu sala și când pătrunde sub pulpana textului dramatic. Nu există trecere, separație, există doar aceeași respirație pe care Actorul o acordă și unor și altora.

Dincolo de bucuria de a-l avea în fața noastră pe Florin Piersic nu ezităm să ne dăm seama că avem de înfruntat și marea durere a Actorului, că pentru nemurirea sa îi este necesară o moarte. O moarte pe care gesturile noastre pământești o ține blocată între etaje, căci cine a mai văzut o bucurie așa de mare ca aceea pe care Florin Piersic o risipește peste tot pe unde joacă. *Oameni și șoareci, Singuri în noapte* sunt doar două dintre provocările pe care Doctor Honoris Causa Florin Piersic le-a ținut aprinse, asemenea unor lumânări de veghe, pe scenele lumii, depășind pentru fiecare 1000 de reprezentații.

Dacă Actorul crede că nu știe cum să se comporte la asemenea înălțimi academice este doar o falsă impresie, atâta timp cât El știe să fie și Rege și Zeu și Moarte și Naștere, și Strigăt, și Șoaptă, și Tăcere, Mângâiere, Adiere, Întuneric și Soare.

Florin Piersic este cel mai veritabil Doctor Honoris Causa, acum al Vestului, cel care ar trebui să se felicite pentru ideea cu care iată s-au legat de Actor ca cojile de semințe de pașii lui Mărgelatu.

Prestigioasa Universitate de Vest din Timișoara a reușit astfel să toarne o stea în inima poporului român, căci Florin Piersic joacă de aproape 80 de ani rolul poporului român. Râde, plânge, suferă, se bucură, cade, se înalță.

El, Florin Piersic este republica noastră sau regatul nostru în care rămânem prizonierii propriilor noastre aplauze.

Să ne trăiești Măria Ta, mai mulți ani decât vom reuși noi să trăim!

Adi Cristi

Numele lui Florin Piersic a devenit, de foarte multă vreme, un substantiv comun, intrat în fondul principal de cuvinte care definesc și se adresează sentimentelor, pentru că este un om care nu a considerat niciodată că se află pe o poziție mai înaltă decât semenii săi, că este mai altfel decât aceștia, și chiar dacă lumea se împarte, pentru el, între spectatori și privitori la spectacolul vieții, el îi iubește la fel, îi respectă aidoma și de aceea cred că Florin Piersic este un caz special de om care nu are dușman, pentru că nu știe ce este dușmănia.

Nu l-am auzit lăudându-se vreodată, făcând paradă de succesele sale profesionale și a privit întotdeauna cu un zâmbet îngăduitor toate legendele țesute în jurul lui, și-a acceptat statutul, știind că asta face bine povestitorilor și celor dornici să transforme viața într-o poveste.

Florin Piersic, va pleca și de aici, de la Universitatea de Vest din Timișoara, la fel de modest, cu același zâmbet mic și înțelept, pentru că el știe că nu poate trăi fără oameni, iar aceștia au nevoie de el, poate și pentru a le fi o oglindă.

Ștefan Popa Popa's

Alocuțiunea

Actorului Florin PIERSIC

Cu prilejul acordării titlului de Doctor Honoris Causa Artis

Onorat auditoriu,

Stimați cititori ai acestor rânduri,

Mă adresez astfel dumneavoastră, dat fiind că ne aflăm într-o instituție academică, unde astăzi, Conducerea Universității a hotărât să-mi acorde distincția de **Doctor Honoris Causa Artis**, doctor pentru merite deosebite, în artă, desigur!

Sunt onorat și impresionat ca la vârsta fragedă pe care o am, ați găsit de cuviință să faceți un asemenea gest!

Mă gândeam mai zilele trecute că se decernează tot felul de titluri, dintr-o firească pornire omenească, de ierarhizări, delimitări, top-uri; In celălalt regn, lucrurile sunt mai simple: cel mai puternic, este și cel mai iubit dintre lupii...pamâtenii!

Regula pare să se extindă și la noi, la noi la oameni, dacă nu cumva a existat din totdeauna. Eu, însă, nu sunt cel mai puternic, chiar dacă în tinerețe m-am luptat cu ursoaica...Oamenii au înțeles că viața e un film, iar la mine binele învinge răul și ceea ce cred că este important, e faptul că nu las ca oamenii pe care i-am cunoscut și alții care din păcate nu mai sunt, să devină mici amintiri, ori să-i înghită nisipul uitării.

Iubesc în România de azi ceea ce am iubit mereu: optimismul oamenilor. Dar nu pe cel nătâng. Eu fac vorbire de încrederea cea senină într-un viitor comun, neapăsător de griji materiale. Cunosc un proverb bucovinean care spune așa:” Sărăcia vinde lemne și nevoia le cumpără”! Aș dori ca acest proverb să moară odată din lipsa de activitate, dar știu că nu se poate...

Mai iubesc natura țării noastre, cu cerbi și căprioare, cu brazi, stejari, paltinași, cu duzii cei drepți ca lumânarea de seu, străjeri lângă drum, cu fragii, și zmeura, cu izvoarele de apă minerală, cu vânători la care li se înmoaie țeava puștii de mila iepurașilor! Li iubesc cel mai mult

însă pe oamenii României, restanțieri la bloc din cauza neputinței, iubesc pensionarii care se încapățânează să supraviețuiască singurătății și lipsurilor. Îl iubesc pe țăranul care dispare pur și simplu, luând cu el, în tăcere, o baladă. Și de aceea nu iubesc (mă aflu chiar în preajma disprețului) pe cei care, călărind sacul cu bani, strică bunul simț al pasiunii, trec peste sentimente, așa cum ar trece strada și îi învață gramatica pe profesorii de Limba Română.

Întotdeauna oamenii, au crezut că disimularea, ipocrizia și mai ales ascunderea sentimentelor din diferite rațiuni, îi face mai puternici, mai credibili. De multe ori, adevărul este greu de crezut și de acceptat, însă Natura lea nu poate fi mimată. Zâmbim în primul rând în suflet, apoi veselia se citește pe fețele noastre. Dar mărturisesc- și îmi face plăcere s-o spun- că odată cu trecerea timpului a trebuit să mă acomodez cu **“viața în vitrină”**. N-am dorit niciodată să-mi dezamăgesc spectatorii, pe cei care mă iubesc sincer. Dar! Așa am fost de când ma știu! Vesel, încrezător în tot și-n toate, dar mai ales fericit să-i văd pe cei din jurul meu cu zâmbetul pe buze. De altfel, de foarte multe, ori din o sută de oameni pe care-i întâlnesc, nouăzeci și nouă îmi zâmbesc! E minunat. Vă dați seama ce ar fi în sufletul lor să apar cu o figură tristă, de cal trimis în agricultură după ce a stârnit emoții și ovații în concursuri hipice! Totului- tot, încerc să fiu vesel, să fiu și pentru mine însumi o soră de caritate, atunci când sufletul se îmbolnăvește.

Valorile umane nu se schimbă niciodată. Doar se adaptează la situații, la întâmplări și la oamenii care îți apar în cale și îți marchează destinul. Sau dimpotrivă, te întăresc în ideea că lecția învățată este cea mai bună și nu trebuie schimbată. Ce deosebește oamenii de restul ființelor? Cuvintele, varietatea sentimentelor, putem iubi în atât de multe feluri și fiecare iubire ne încarcă și ne slujește sufletul.

Afecțiunea...dragostea, stau la temelia omenirii. Pentru mine afecțiunea este importantă pentru că mă întărește în fața încercărilor, mă alintă în vremurile mai puțin dulci. Băile mele de mulțime se petrec în apa curată a sincerității și a afecțiunii reciproce. Pentru mine afecțiunea înseamnă totul. Ce spunea poetul prinț Nichita Stănescu?:”Un prieten adevărat e mai prețios ca un înger”.

În valtoarea vieții nu realizăm cât de importanți sunt oamenii din jurul nostru și cu atât mai tare le deplângem lipsa când pleacă de lângă noi. Evoluția rapidă a vremurilor în care trăim, teribilismul, ne împiedică să vedem dincolo de aparențe, să vedem în noi înșine. De ce să nu vă spun?! De ani de zile mă gândesc la o” cartică” ce va fi de aproape cinci sute de pagini, pe care probabil o să intitulez:” Fereastra sufletului meu este deschisă”. Eu am puterea să deschid fereastra sufletului, să privesc și să ridic afecțiunea la cea mai mare putere, s-o împart celor din jur. Așa e cel mai bine. Vă asigur că fiecare din cei apropiați știu care le este locul în inima mea, se apropie mai ușor și mai ușor se lasă descoperiți. Generozitatea și prietenia, toate acestea devin în societatea contemporană tabu-uri. Spune-ți dumneavoastră, putem rămâne nepăsători ?

În timp, cu toții- fiindcă tot am vorbit mai sus de o călătorie-, am trecut de la zi la noapte, de la soare la întuneric. Dar ceea ce ne-a unit și a liniștit resentimentele unor clipe a fost tocmai

iubirea. Și respectul. Fidelitatea, trădarea și suferința sunt condimentele care se adaugă la hrana sufletului. Din acest punct de vedere n-am mâncat niciodată “de post” și nici nu mi-a plăcut să semnez în fals pe actele publice ale sentimentelor mele.

Dragostea pentru Teatru...Ea, n-a intrat în viața mea personală ca o straină! Avea “cheia casei”. Și ce a întâlnit acolo? Cealaltă dragoste! Și, nu s-au dezamăgit una pe alta. Poate **eu** am fost mai mult înțeles decât i-am înțeles **eu** pe cei cu care am împărțit binele și mai puțin binele, în numele legăturilor de sânge.

Dar până la urmă a avut loc un “armistitiu” și asta cu mult înainte de declanșarea vreunui “razboi”.

O zi obișnuită din viața mea înseamnă repetiții, planuri, spectacole, întâlniri cu adevărații prieteni, bucuria revederii celor dragi, seara, întoarcerea în micul meu univers, unde sunt prinț, zeu, împărat pentru că am puterea să fac oamenii să zâmbescă și să se simtă iubiți. Da, mă bucur când vin Acasă și soția mea Ani știe să-mi ocrotească această bucurie. Ea mi-a spus odată:” regret că nu ne-am cunoscut mai devreme ca să avem timp să stam împreună cât mai mult”. I-am răspuns:”da, așa este, dar de noi depinde să facem din fiecare oră ...o zi, din fiecare zi...o lună, din fiecare lună...un an!”. Azi spun mai concentrat: “ Dacă vrei, dacă ești sincer, o ora poate fi transformată într-o DUMINICĂ”.

Mi s-a spus de multe ori că întreaga mea carieră stă sub semnul unui success fulminant. Mi se pare exagerat!. Asta i se potrivește mai degrabă celui ce a fost și va rămâne inegalabilul Charlie Chaplin cu multele sale filme pe care eu le socotesc capodopere, lui sau regelui artiștilor, mă refer la Sir Laurance Olivier în “Hamlet”, Henrik al V-lea și în celelalte fără de egal realizări ale lui, fermecătoarei gingașei, superbe actrițe Vivian Leigh în tot ce a jucat începând cu “Pe aripile vântului”, divinei, răsfățatei, talentatei de la copilărie până la bătrânețe, cu ochii primăvărateci de viorele, veșnica Liz Taylor, genialului copil mare Walt Disney, păsării zburătoare cu chip de om, balerinul Barasnikov sau “diavolului” american artist Al Pacino în “Parfum de femeie” ...Ce să vă mai spun de pildă de o altă minune artistică -Yehudi Menuhin? Am auzit că invitat să susțină un recital de câteva minute într-un concert, acesta a fost întrebat cum poate cere o sumă exorbitantă pentru cinci minute. Acesta a răspuns: “Pentru că pentru aceste cinci minute, eu am stat cu vioara în mână douazeci de ore pe zi și am studiat o viață, ca să ajung aici”. “Succes fulminat” au mai avut și alți mari artiști, pe care am avut șansa să-I văd și chiar să-I cunosc. Îi numesc: Yves Montand, de pildă Becaud sau Picasso...și mulți alții pe care-i știu, dar nu-i voi enumera acum. Revin la această idee, legată însă de mine, un actor bun, neapărat talentat - pentru că nu eram aici dacă nu aveam talent din gene- mi se pare totuși puțin exagerată.

Imaginație am. Recunosc. Chiar o imaginație care câteodată îmi joacă renghiuri. Dar întâmplările din viața mea ce am dorit și doresc să vi le împărtășesc sunt adevărate și încerc să le povestesc în așa fel încât fiecare om să poată să-și imagineze sau să simtă ca și el ar fi putut fi

parte a poveștii. Ba mai mult decât atât vreau să cred că există pentru fiecare o anume morală, mai bună, mai puțin bună, mai veselă sau mai tristă. Dar din toate cele ce vi le-am spus pana acum, pentru mine cea mai importanta este Memoria. Memoria asta îmi redă fidel multe din toate aceste povestiri și realizez astfel, că am norocul unei vieți pline și a unor întâlniri cu oameni buni, mai puțin buni, minunați, mai puțin minunați, mai talentați sau nu prea, dar unii-atenție- bine-cuvântați! – Înțelegeți-mă, aici mă refer în special la minunații mei părinți.

Mi s-a spus nu odată că pot fi unul din urmașii marelui povestitor Creangă. Sicer să fiu, m-a amuzat aprecierea auzită chiar din gura prof. lingvistului George Pruteanu, sau a directorului Bojdeucii lui Creanga, Prof. Parascan. Sigur, poveștile lui m-au fermecat încă din copilărie, când aș fi putut visa la orice, dar nu că eu voi fi cel care într-o zi voi sări din paginile cărților lui, direct în pelicula lui I. P. Gopo, întruchipându-l chiar pe Harap Alb. Asta da magie! Aș adăuga: șansa excepțională.

În unele din personajele pe care le-am interpretat mă regăsesc într-o măsură mai mică sau mai mare, în altele, nu. Hai să vă dau un exemplu. Rolul în care nu m-am regăsit aproape deloc este cel a lui Otto von Scorzeny din filmul ruso- american-italiano- englez Eliberarea Europei- în care, ce-i drept, am avut alături actori pe care n-am visat vreodată să-i am parteneri, mă refer de pildă la Frederich Diez (Hitler), Paul Scofield (Roosvelt), Grizenko (Stalin), sau Alberto Sordi (Mussolini). Dar de asta are actorul imaginație, de asta are talent, ca să poată să creeze un asemenea personaj. Chiar dacă mintal și sufletește nu are nici o asemanare cu el. De cealaltă parte au existat foarte multe roluri în care m-am regăsit în diverse ipostaze. Incepând cu serialul Cosmin fiul Zimbrului, continuând cu Harap Alb, Preda Buzescu, Tudor Vladimirescu, Avram Iancu, Sabinus, Vitikis, ofițerii de contrainformații din filmele politiste și până la Anghel, haiducul lui Saptcai, sau Mărgelatu', toate au avut și au în ele, câte puțin sau mai mult din ceea ce aș fi vrut eu să fiu.

În Orfeu în Infern, piesa lui T. Williams, o haină din piele de șarpe, o chitară- tovarășa vieții lui- și tristetea, îl însoțesc pe Val Xavier, un vagabond cu înfățișare serafică, care colindă din loc în loc, sperând că undeva, cândva, lângă cineva, se va regăsi în toată bunătatea sufletului său, pe care stricăciunea n-ar vrea să-l atingă. M-am atașat de acest personaj care-și duce existența asemeni unei păsări care nu are picioare și care coboară pe pământ doar o singură dată , cand îi vine sfârșitul. Mai târziu, am jucat alt personaj care deși era la polul celălalt, ca fire și sensibilitate, îi semăna acestui Val Xavier. Mă refer la Lev Nicolaevici Miskin din "Idiotul" după romanul lui Dostoievski. Poate că greșesc, dar nu cred. Socotesc că asta a fost rolul care m-a marcat cel mai tare și care a fost o clară reușită din profesia mea. Dar de ce să nu-l pun la aceeași înălțime pe Lennie a lui Steinbeck pe care jucându-l, a dat alte dimensiuni partiturilor ce au urmat. Dar cum adică?! Să-l uit pe Iovită al lui Paul Everac? Un om cu "O" mare cinstit și drept până la sacrificiu, un caracter fără egal, o forță interioară de neînduplecat. Rolul acesta, m-a maturizat. Mi-am dat seama că sunt responsabil, de tot ce este și va urma în viața mea. El este poate singurul personaj care m-a făcut să înțeleg că de multe ori în viață pierzi pentru a câștiga. Mai e cazul să-l pomenesc pe indianul surdo-mut Brandon din "Zborul cucilor"

V-am amintit doar câteva dintre partiturile în care omul Piersic s-a regăsit. Ce e clar, este clar: actorul interpretează roluri, după talentul, intuiția și inteligența sa, dar neapărat atent dirijat și pus în pagină de către regizor. Sigur, adaugă mai mult, mai puțin sau chiar deloc din propria personalitate, dar în aceeași măsură și rolul îl marchează pentru ceea ce va urma mai departe pe artist, dar și pe om.

Concluzionez. Important este că am interpretat toate aceste roluri, cum am simțit mai bine cu putință, în teatru sau film. Dacă v-am convins cât de cât, e foarte bine.

Am mai spus-o de atâtea ori, eu nu dau nici un sfat nimănui. Îi ascult pe oameni, îi și aud, îi privesc, îi văd, dar mă sfiesc să intru mare și important în viața lor. Solidaritatea de sentimente, dragostea de semenii și mâna întinsă într-o clipă potrivită, pot să răstoarne munți, să readucă zâmbetul și pofta de viață. Nimeni nu este profet în țara lui! Cu atât mai puțin eu. Dar știu un singur lucru: mă regăsesc în oameni în măsura în care și ei se regăsesc în mine.

Nu vă zgârciți să iubiți, să dăruiti și nu uitați unde vreți să ajungeți și mai ales...CUM!?

Florin Piersic

CURRICULUM VITAE

PIERSIC, Florin (n. 27.01.1936, Cluj), actor român, absolvent al Institutului de Artă Teatrală și Cinematografică promoția 1957, clasa Doamnei Marietta Sadova, a Maestrului Marcel Anghelescu, asistenți fiindu-i actorii de excepție Natalia Arsene și Maestrul Ion Lucian.

Și-a dat examenul de stat, de absolvire a IATC-ului cu roluri care au rămas definitiv în istoria institutului de teatru: ***Peer Gynt, Vicleniile lui Scapin, Orologiul Kremlinului, Copacii mor în picioare, Invazia***

Dezinvolt, exuberant, dar și cu mari disponibilități pentru jocul interiorizat, a creat numeroase roluri de june- prim, apoi roluri de compoziție, atât în comedii cât și în drame.

Foarte mediatizat la posturile de televiziune din România, este invitat să participe constant la diverse emisiuni de divertisment și talk-show-uri, având el însuși propria emisiune în care joacă rol de moderator .

Actor societar al Teatrului Național I.L. Caragiale din București, Cetățean de Onoare al mai multor orașe românești, Cetățean de Onoare al orașului Nazareth din Israel, este deținător al Ordinului “Steaua României în grad de Cavaler”, al medaliei Guvernamentale a Ierusalimului, al premiului special al UNITER în anul 2006, al titlului de “Cel mai bun actor” în manifestarea intitulată “Zece pentru România” și multe alte premii.

În 1985 a luat premiul ACIN pentru “Cel mai bun rol ‘Mărgelatu’ “ din “Drumul Oaselor”.

A debutat pe scena Teatrului Național Ion Luca Caragiale din București cu rolul principal Richard Dudgeon din piesa “Discipolul Diavolului” de Bernard Shaw, în regia lui Al. Fintii. În același timp a interpretat rolul Alexei din piesa “Tragedia Optimista” de Visnevschi în regia lui Vlad Mugur.

Au urmat roluri memorabile în piesele: *Din jale se întrupează Electra*- Orin; *Dulcea pasăre a Tinereții*- Chance Wayne; *Orfeu în infern*- Val Xavier; *Mașina de scris*- frații gemeni Pascal și Maxim; *Ascult-ți inima*- Sașa; *Stafeta nevăzută*- Toma; *Moartea unui artist*- Toma; *Iubesc pe al șaptelea*- Ion Popescu; *Oameni și șoareci*- Lennie; *Idiotul*- printul Lev Nicolaevici Miskin; *Apus de soare*- Rareș; *Un fluture pe lampă*- Tit Liviu Hentia; *Năpasta*- Ion nebunul; *Danton*- Camille Demoulins; *Richard al III lea*- Henric; *Vedere de pe pod*- Rodolfo; *Șapte zile care au zguduit lumea*- Smirnov; *A treia patetica*- Valerik; *Săptămâna patimilor*- Preotul; *A treia țeapă*- Românul; *Cartea lui Ioviță*- Ioviță; *Gaițele*- Mircea Aldea; *Coana Chirița* – Leonas; *Zbor deasupra unui cuib de cuci*- Indianul Bronden; *Moștenirea*- Sigismund regale și împăratul Austro- Ungariei; *Eminescu și Veronica*- Eminescu; *Corina* – musical după piesa “Jocul de-a vacanța”- Ștefan Valeriu; *Logodnicele aterizează la Paris (Boeing, Boeing)*- Bernard; *Străini în noapte*- Pierre

In teatrul de televiziune: *Doi medici*; *Iulius Fucik*; *Jocul de-a vacanța*; *Visul unei nopți de iarnă*; *Tudor din Vladimiri*; *Roata de foc*; *Ultima haltă spre paradis*;

Activitatea cinematografică cuprinde 46 de filme printre care : *Cosmin fiul Zimbrului* – serial TV; *August în flăcări*- serial TV; *De-aș fi Harap-Alb*, *S-a furat o bombă*, *O poveste ca-n basme*, *Haiducii lui Șapte Cai*; *Zestrea Domniței Ralu*; *Săptămâna Nebunilor*; *Racolarea*; *Bătălia pentru Roma*; *Eliberarea Europei*; *Șapte băieți și-o strengăriță*; *Mihai Viteazul*; *Parașutiștii*; *Regăsire*; *Drumul Oaselor*, *Trandafirul galben*; *Misterele Bucureștilor*, *Masca de argint*, *Colierul de turcoaze*, *Totul se plătește*, *Rug și Flacără*, *Ultima Frontieră a Morții*, *În fiecare zi mi-e dor de tine*, *Pintea*, *Columna*, *Eu tu și Ovidiu*, *Elixirul tinereții*, *Explozia*, *Cuibul Salamandrelor*, *Aventuri la Marea Neagră*, *Tunelul*, *Agentul Straniu*, *A fost o dată un călăreț domn*, *O lebedă iarna*, și altele, o parte din acestea fiind co-producții internaționale.

Recordul de reprezentații teatrale : piesa “Oameni și Șoareci” în regia Maestrului Alexandru Finti, rolul Lennie, **jucat de 1350 de ori în țară și străinătate.**

Actori străini care i-au fost alături: Stancay Istvan, Ernei Bella, Zsuzsa Liska (Ungaria), Silvia Suniovsky (Cehia), Isabelle Adjani, Jean Marais, Guy Bedos, Phillipe Lemaire, Sydney Chaplin, Marilu Tolo (Franta), Antonella Lualdi, Franco Interlenghi, Alberto Sordi, Paula Senatore, Amedeo Nazzari (Italia), Richard Johnson (Anglia), Woody Strud, Laurance Harvey, Orson Welles, Ray Milland (USA), Lev Prigunov, Valentina Maleavina, Iuri Loktev (URSS), Frederich Diez, (Germania) și alții.

Turnee: Ungaria, Iugoslavia, Austria, Israel, Bulgaria, Franta, Italia, Anglia, USA, Suedia, Danemarca, Germania, Canada, Belgia

Dragă Florine, te-am
văzut la repetiția de
ieri și mi-ai plăcut
nemai pomenit. Ești
un mare, mare actor.
N-am lăsat prima
n-o să-ți facese rolul pe
care îl meriți.
Te îmbrățisez
RADU BELIGAN
21 10 979 Radu Beligan

